

Δίδυμα Φεγγάρια, συνέντευξη με τη συγγραφέα του, Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη!

Συντάκτης: **Δήμητρα Βγενά**, 23/08/2014

Με το τελευταίο της βιβλίο μας ταξίδεψε και μας μάγεψε γι' ακόμη μια φορά η κ. Ρένα Ρώσση - Ζαΐρη, με αποτέλεσμα να τοποθετήσουμε τα Δίδυμα Φεγγάρια, στο ράφι με τα πιο αγαπημένα μας βιβλία. Τη συναντήσαμε και μας εξήγησε πολλά για την υπόθεση αυτού του βιβλίου, η οποία στηρίζεται σε αληθινή ιστορία! Απολαύστε την!

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα ενός από τα πιο αγαπημένα μας βιβλία!

Η Ρένα Ρώσση - Ζαΐρη γεννήθηκε στην Αθήνα. Τελείωσε τη Σχολή Νηπιαγωγών Αθηνών και το London Montessori Centre. Έχει γράψει εκατόν πενήντα επτά παιδικά βιβλία (δικά της αλλά και διασκευές) και εννιά βιβλία για ενήλικους, και έχει μεταφράσει πολλά βιβλία παιδικής λογοτεχνίας. Ακόμη, έχει τιμηθεί με βραβεία για τα βιβλία της και τη μεταφραστική της δουλειά.

- Στο βιβλίο «Δίδυμα Φεγγάρια» πού κρύβεται η αλήθεια και πού η μυθοπλασία;

- Η γιαγιά μου, η Άρτεμη, μου διηγήθηκε, χρόνια πριν, μια αληθινή ιστορία που με συγκλόνισε. Την ιστορία μιας γυναίκας που γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Μακεδονία. Η γιαγιά την είχε γνωρίσει στη Θεσσαλονίκη εκείνη τη γυναίκα, όταν η προσφυγιά ακούμπησε

εκεί τα βήματά της. Έγιναν κολλητές φίλες, άρχισαν να κεντάνε παρέα τα όνειρά τους.

Μου μίλησε τρυφερά για τη ζωή της φίλης της, ακόμα και για το μοιραίο τραγικό της λάθος. Μου είπε πως αγάπησε πολύ ένα παλικάρι, πως έμεινε έγκυος, πως απέκτησε δίδυμα. Δίδυμα κοριτσάκια. Αμέσως μετά τη γέννα όμως, αναγκάστηκε να πουλήσει το ένα της παιδί.

«Δεν είναι δυνατόν! Δε γίνονται αυτά τα πράγματα!» της φώναξα.

«Τη ζωή και τα τερτίπια της, καρδούλα μου, δεν μπορεί να τα συναγωνιστεί κανένας. Ούτε ο πιο ευφάνταστος συγγραφέας», μου απάντησε.

Κι εγώ δε βρήκα τίποτα άλλο να της πω. Μόνο ξεροκατάπια σαστισμένη, μόνο κρεμάστηκα για άλλη μια φορά από το στόμα της.

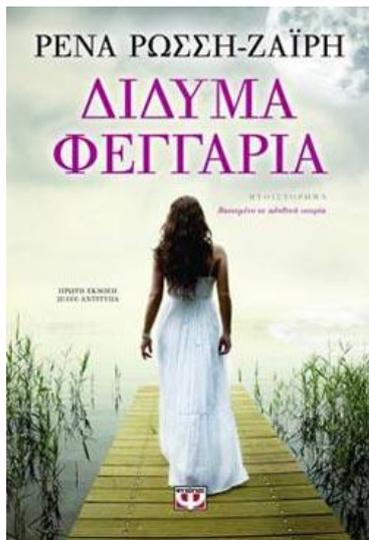
Μέχρι που ένα χρόνο πριν κάθισα να γράψω στο κομπιούτερ μου και τότε η ιστορία της ζωής εκείνης της γυναίκας, η ιστορία της φιλενάδας της γιαγιάς μου, ξετρύπωσε μέσα από τα συρτάρια του μυαλού μου.

Έτσι ακριβώς γεννήθηκαν τα «Δίδυμα Φεγγάρια» και είναι η πρώτη φορά που καταπιάνομαι με αληθινή ιστορία.

Η ιστορία είναι αληθινή.

Τα ονόματα των ηρώων όμως δεν είναι.

Η ιστορία εξελίχτηκε κάπου στη Μακεδονία. Γι' αυτό κι εγώ διάλεξα την Κερκίνη, ένα κομμάτι του ίδιου του παράδεισου, γι' αυτό διάλεξα να ξεκινήσουν όλα από εκεί κι ύστερα να ταξιδέψουν και σε άλλα μέρη της Ελλάδας. Και ναι, σε πολλά σημεία μπλέκει η αλήθεια με τη φαντασία μου για τις ανάγκες της μυθιστοριογραφίας. Στο πώς ενώνω ή χωρίζω τα αληθινά γεγονότα μεταξύ τους, στο πώς αποδίδω τα συναισθήματα του κάθε ήρωα ξεχωριστά.

Επέλεξα να γράψω και πάλι σε πρώτο πρόσωπο. Για να χωθώ πιο εύκολα στον κόσμο των συναισθημάτων της κάθε ηρωίδας. Αλλά και για να σας βοηθήσω να οικειοποιηθείτε κι εσείς τη ζωή της. Να γίνετε ένα με 'κείνη, να βιώσετε χαρές και λύπες.

Μια και η κεντρική ηρωίδα μου γεννήθηκε στη Μακεδονία, τα περισσότερα γεγονότα του βιβλίου διαδραματίζονται εκεί. Πιστεύω πως ο τόπος που γεννηθήκαμε παίζει σπουδαίο ρόλο στην ιδιοσυγκρασία μας.

Την ονόμασα αμέσως αμέσως «Αλίκη» την ηρωίδα μου, γιατί θυμόμουν καλά τα λόγια της γιαγιάς μου:

«Το ξέρεις πως η φιλενάδα μου, έμοιαζε πολύ στην Αλίκη Βουγιουκλάκη; Ολόιδια ήταν», μου είχε πει.

Όμως με τα μάτια της φαντασίας μου, με τη συγγραφική μου πένα, η όψη της «Αλίκης», η προσωπικότητά της, τα όσα πονεμένα αναγκάστηκε να κάνει, τα όσα πέρασε κι άντεξε, μου θυμίζουν θλιμμένη πριγκίπισσα. Το αντίθετο της πολυαγαπημένης Βουγιουκλάκη που έσφυζε από τη ζωντάνια κι από τη χαρά της ζωής.

- Στην ιστορία που σας διηγήθηκε η γιαγιά σας υπήρχε ο αδελφός του Ανδρέα; Αν ναι, ο χαρακτήρας του Παύλου ήταν όντως έτσι;

- Φυσικά και υπήρξε ο Παύλος, ο αδελφός του Ανδρέα, φυσικά και έδρασε έτσι όπως περιγράφω. Τον χαρακτήρα του όμως και την προσωπικότητά του προσπάθησα να την αποδώσω από όλα όσα είχα ακούσει, αλλά κι από τις ίδιες του τις πράξεις.

Όποιος έχει ασχοληθεί επαγγελματικά με το παιδί, ξέρει πως ό,τι είμαστε, ό,τι νιώθουμε, το πώς βιώνουμε τον ίδιο τον κόσμο

εξαρτάται από την παιδική μας ηλικία, από την αγάπη και την ασφάλεια που έχουμε εισπράξει. Κάθε ανασφάλειά μας, κάθε φόβος κι άγχος που δε βρήκαν ασφαλές καταφύγιο, έχουν αντίκτυπο στην ενήλικη ζωή μας. Οι ίδιες οι διαπροσωπικές μας σχέσεις εξαρτώνται από τη συμπεριφορά των γονιών μας. Φταίει άραγε μονάχα ο Παύλος, γιατί επέλεξε να «καταστρέψει» αυτούς που αγαπούσε; Μήπως φταίνει κι αυτοί που τον μεγάλωσαν; Μήπως ο ασυγκράτητος έρωτας πήρε μέσα του τη μορφή της σφαγής; Γιατί κανένας, μα κανένας δεν του είχε διδάξει πώς να αγαπάει;

Σε κάποια σελίδα του βιβλίου αναφέρει πως ζήλευε τον αδελφό του. Σε κάποια άλλη, μαθαίνουμε πως χρειάζεται απεγνωσμένα, κάποιον να τον αγαπήσει...

Άρα;

Είναι μικροί κάτασπροι άγγελοι όλοι οι άνθρωποι που έρχονται στη γη. Στην πορεία της ζωής τους, αν μαυρίσουν, φταίει η ανασφάλεια, φταίει η έλλειψη αυτής της τόσο πολύτιμης αγάπης. Κάνουν επίθεση στον συνάνθρωπό τους τότε. Το μίσος κι ο ναρκισσισμός, συγκαλυμμένη αναζήτηση της αγάπης είναι..

- Τι ήταν αυτό που σας έκανε να αξιοποιήσετε τώρα αυτή την ιστορία της γιαγιάς σας;

- Είχα στα χέρια μου ένα απίστευτο υλικό, μια πολύ δυνατή ιστορία.

Την ήξερα απέξω κι ανακατωτά. Αρκετά χρόνια.

Περίμενα όμως να νιώσω έτοιμη, ίσως και να ωριμάσω πρώτα συγγραφικά για να την αξιοποιήσω. Γιατί αυτό το ταξίδι δεν ήταν καθόλου απλό. Καθόλου εύκολο. Απαιτούσε όλες τις συγγραφικές μου δυνατότητες. Ένιωσα μεγάλη, απίστευτα μεγάλη ευθύνη. Έπρεπε να διαχειριστώ συγγραφικά την αληθινή ζωή μιας γυναίκας. Μιας γυναίκας ηρωίδας, κατά τη γνώμη μου. Να χωθώ στην προσωπικότητά της, να την καταλάβω, να βρεθώ στη θέση της.

Δεν είναι καθόλου εύκολο να μιλήσεις για τα κρίματα κάποιου άλλου, να παλέψεις για να τον νιώσουν, να τον αποδεχτούν, ακόμα και να τον συγχωρήσουν. Ένιωθα να κρατώ στα χέρια μου τον μίτο της Αριάδνης, έψαχνα να ανακαλύψω την έξοδο από τον λαβύρινθο, τις απίστευτες παγίδες που στήνει η ίδια η ζωή.

Είναι τόσες πολλές οι ανατροπές μέσα στα «Δίδυμα Φεγγάρια». Είναι τόσοι πολλοί και τόσο διαφορετικοί οι χαρακτήρες. Πραγματικά ως συγγραφέας ένιωθα τρισευτυχισμένη με όλο αυτό το υλικό, παρά το βαρύ φορτίο της ευθύνης στους ώμους μου.

- Πιστεύετε πως η Ελισάβετ ήταν σε πιο προνομιακή θέση από την Αγάπη;

- Η Αλίκη έφερε στον κόσμο δύο κοριτσάκια. Την Ελισάβετ και την Αγάπη.

Η Αγάπη, η μια της κόρη μεγαλώνει πραγματικά σαν πριγκίπισσα. Στην Αθήνα. Σε μια έπαυλη. Στη Φιλοθέη. Χωρίς τη μητέρα της, μια μητέρα που δε γνώρισε ποτέ, ούτε ξέρει πως είναι ζωντανή. Τη μεγαλώνει ο Παύλος. Που δεν της λέει ποτέ την αλήθεια κι αφιερώνει ολόκληρη τη ζωή του στη δουλειά του. Γίνεται πλούσιος πολύ πλούσιος. Για να μη λείπει τίποτα από το «παιδί» του. Όλα τα έχει γύρω της η Αγάπη. Εκτός από την τρυφερότητα. Και την αγάπη.

Η Ελισάβετ, το δεύτερο κοριτσάκι της Αλίκης, μεγαλώνει πλάι της. Στην Ελευσίνα. Σε ένα μικρό ταπεινό σπίτι. Χωρίς πατέρα. Χωρίς χρήματα. Δεν έχει παιχνίδια, δεν έχει τίποτα. Μόνο τρυφερότητα. Μόνο αγάπη.

Οπότε, ναι, φυσικά. Η Ελισάβετ βρέθηκε σε πιο προνομιακή θέση από την Αγάπη. Γιατί η ευτυχία είναι αγάπη.

- Η γιαγιά σας μέχρι ποια στιγμή της ιστορίας είχε ακόμη επαφές με την «Αλίκη»;

- Μέχρι τη στιγμή που τις χώρισε ο θάνατος. Οι δύο φίλες, η γιαγιά μου και η Αλίκη, είχαν την ίδια ηλικία, διατηρούσαν επαφές σε ολόκληρη τη ζωή τους. Και παρόλο που κάποια στιγμή δε βλέπονταν πια και τόσο συχνά, γιατί ζούσαν σε διαφορετικές πόλεις, η μια στην Αθήνα, η άλλη στη Θεσσαλονίκη, δε σταμάτησαν ποτέ να επικοινωνούν, έστω και τηλεφωνικά.

Η Αλίκη πέθανε στην ηλικία των 78 χρονών, η γιαγιά μου δύο χρόνια αργότερα, στα ογδόντα της. Ήξεραν τα πάντα η μια για την άλλη, όπως μόνο οι στενές φίλες ξέρουν. Βοήθησαν πολύ η μια την άλλη σε όλα τα χρόνια της ζωής τους.

- Όσο γράφατε το βιβλίο, αναζητήσατε αυτή την οικογένεια; Τις δίδυμες αδελφές;

- Μετά τον θάνατο της γιαγιάς μου, έχασα την επαφή με τις δίδυμες κόρες της Αλίκης. Μέχρι τότε ήξερα πως η μια ζούσε στην Ελλάδα και η άλλη στο εξωτερικό. Τώρα πρέπει να πλησιάζουν τα πενήντα τους χρόνια.

Εγώ προσωπικά δεν είχα επαφή μαζί τους. Δεν έτυχε να τις συναντήσω ποτέ. Και όχι, δεν τις αναζήτησα όταν έγραφα το βιβλίο.

Όμως θέλω να πιστεύω πως η μητέρα τους, η Αλίκη, μου χαμογελάει στοργικά από εκεί ψηλά, γιατί προσπάθησα να την νιώσω, να καταλάβω τις πράξεις της. Να κάνω δικό μου και δικό σας, κάθε κομμάτι της ζωής της.

Τον Ιούνιο, βρισκόμουν στη Θεσσαλονίκη, στο βιβλιοπωλείο ΙΑΝΟΣ, στην πλατεία Αριστοτέλους. Για να παρουσιάσω τα «Δίδυμα Φεγγάρια». Η αίθουσα εκδηλώσεων ήταν γεμάτη, όλες οι αναγνώστριες φίλες μου, με κοιτούσαν συγκινημένες καθώς μιλούσα. Ξαφνικά διέκρινα μια γυναίκα γύρω στα πενήντα της χρόνια. Για μια στιγμή πίστεψα πως ήταν η Αγάπη. Της έμοιαζε τόσο πολύ, από τις φωτογραφίες τουλάχιστον που μου είχε δείξει χρόνια πριν η γιαγιά.

Τα έχασα. Ανατρίχιασα συγκινημένη. Άρχισε να χτυπάει δυνατά η καρδιά μου από την ανυπομονησία μου να την γνωρίσω. Καθόταν στη δεύτερη σειρά, μου χαμογελούσε κι έκλαιγε.

Περίμενα να τελειώσει η εκδήλωση να μπορέσω να πάω κοντά της, να της μιλήσω. Λίγο πριν ολοκληρώσω όμως, σηκώθηκε όρθια.

Έκανε να φύγει, μα μετά γύρισε την πλάτη της, μου έγνεψε, μου χαμογέλασε ξανά. Ήταν ένα παράξενο και ταυτόχρονα τρυφερό χαμόγελο.

Κι ύστερα έφυγε. Ήταν η μόνη που έφυγε από κοντά μας, με αργά, διστακτικά βήματα...

Ήταν άραγε η Αγάπη; Δεν ήταν;

- Για ποιο λόγο πιστεύετε πως πούλησε το παιδί της;

- Κάποια στιγμή μένει μόνη κι έρημη η Αλίκη. Με ένα μίσος βαθύ. Για τον Παύλο. Και με ένα μωρό στην κοιλιά. Ένα μωρό που μοίρα του είναι να γεννηθεί χωρίς πατέρα.

Γρήγορα μαθαίνει πως περιμένει δίδυμα. Και σαστίζει. Πτωχή, πάμπτωχη, χωρίς στον ήλιο μοίρα στην ελληνική επαρχία που ετοιμάζεται να υποδεχτεί δυο παιδιά εκτός γάμου. Που ετοιμάζεται να τα χλευάζει μια ζωή. Δεν κοιτάζουν τις δικές τους αμαρτίες οι άνθρωποι, αρέσκονται να κοροϊδεύουν τα κρίματα των άλλων.

Είναι μονάχα δεκαεννέα χρονών η ηρωίδα μου. Ξέρει πως κανένας δε θα την παντρευτεί με δυο παιδιά στην αγκαλιά. Κανένας. Κι οι κόρες της θα μεγαλώσουν μέσα στη φτώχεια. Μπάσταρδες θα τις φωνάζουν, μια ζωή.

Και τότε μέσα στην παραζάλη της, μέσα στον πανικό της για το μέλλον, επιτρέπει στον Παύλο να φύγει παρέα με το ένα της παιδί.

Μια διαβολεμένη στιγμή. Μια λάθος απόφαση.

- Πιστεύετε στην αληθινή αγάπη που μπορεί να συγχωρήσει και τα πιο αποτρόπαια πράγματα;

- Το 2010, κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ψυχογιός, το μυθιστόρημά μου, «Αγαπώ θα πει Χάνομαι». Με αυτόν ακριβώς τον στόχο. Να ανακαλύψει τα όρια της αγάπης. Τη δύναμή της.

Η απάντηση ήταν, είναι και θα είναι πάντα, μια και μοναδική: Η αγάπη δεν έχει όρια. Έχει τη δύναμη να συγχωρεί ακόμα και τα πιο αποτρόπαια εγκλήματα. Όταν αγαπάς, ξεπερνάς τον εαυτό σου. Κάνεις τα αδύνατα δυνατά.

Η αγάπη είναι αιώνια. Απεριόριστη. Ανίκητη. Και ο λόγος που ήρθαμε σε αυτή τη ζωή είναι ένας και μοναδικός: Να πάρουμε και να δώσουμε αγάπη.

- Η Αγάπη ήταν τόσο εύκολο να δικαιολογήσει τη μητέρα της και να την συγχωρήσει; Αν ναι, γιατί;

- Ναι, γιατί κάποια στιγμή έμαθε ολόκληρη την αλήθεια. Κάποια στιγμή κατάλαβε πως ήταν το αθώο, άβουλο θύμα της ιστορίας, ένα πλάσμα που ζητούσε απεγνωσμένα την αγάπη χρόνια ολόκληρα. Και τότε ήταν που συνειδητοποίησε πως τελικά την αγαπούσε ο Παύλος, ο θετός της πατέρας. Κι ας μην μπόρεσαν ποτέ τα χείλη του να σχηματίσουν το πολύτιμο ρήμα.

Την αγαπούσε ο πατέρας της!

Είχε μεγαλώσει τελικά με αγάπη, οπότε μπόρεσε κι εκείνη με τη σειρά της να δικαιολογήσει τη μητέρα της και να τη συγχωρήσει...

- Έχετε ξεκινήσει το επόμενο βιβλίο σας; Αν ναι, δώστε μας μια μικρή γεύση.

Τον Μάιο του 2015, πρώτα ο Θεός, θα βρεθεί στα ράφια των βιβλιοπωλείων το καινούργιο μου μυθιστόρημα, το δέκατο στη σειρά. Μπορεί να μην έχει ακόμα τίτλο, αλλά έχει ως ηρωίδα ένα θηλυκό Ρομπέν των Δασών! Κι είναι γεμάτο ανατροπές, συναρπαστικές περιπέτειες ψυχής, μυρωδιές και χρώματα της πατρίδας μας.

- Ευχαριστούμε πολύ για το χρόνο σας!

- Κι εγώ σας ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου, για την ευκαιρία να «μιλήσω» στους αναγνώστες φίλους μου!